

DEMİREL HÜKÜMETİNİN PROGRAMI VE İLK UYGULAMALARI İLE İLGİLİ OLARAK
DİSK GENEL BAŞKANI ABDULLAH BAŞTÜRK, TİTÖD GENEL BAŞKANI TEOMAN ÖZTÜRK,
TÖB-DER MYK ÜYESİ TEKİN ÜSTÜN, TÜL-DER GENEL BAŞKANI NİZAMETTİN DARİŞ,
TÜTED GENEL BAŞKANI AYKUT GÖKER, ve TUS-DER GENEL BAŞKANI HASAN FEHMİ
HAVİ ADINA, DİSK GENEL BAŞKAN VEKİLİ TUNCER KOCAMANNOĞLU TARAFINDAN
SUNULAN 6.12.1979 GÜNLÜ BASIN AÇIKLAMASI

Disk Genel Başkan Vekili Tuncer KOCAMANNOĞLU, ortak basın açıklama-
sını sunarken özetle şöyle demiştir:

" İçinde yaşadığımız ekonomik-toplumsal ve siyasal koşullar işçi
ve emekçiler açısından her geçen gün ağırlaşmaktadır. Bu koşullarda, işba-
sına gelen Ecevit İktidarı yönetimi süresince emperyalist-kapitalist siste-
min dayatmalarına teslim olmuş, tekelci sermayenin çıkarlarını kollamış, fa-
şizme karşı mücadelede tutarsız davranmış ve emekçi kitlelerin sınırlı des-
toğünü de yitirerek, 14 Ekim Ara Seçimlerinden sonra çökilmek zorunda kal-
mıştır.

" Ortaya çıkan İktidar boşluğunda emperyalizm ve egemen sömürücü
sınıfların işçi ve emekçileri yoksulluğa, işsizliğe, ezilmeye mahkûm eden,
insanca yaşamalarına engelleyen, kapitalist sömürülerini sürdürebilmek için
dayattıkları, baskıcı-gerici programı uygulamak üzere Demirel hükümet kur-
mayı üstlenmiştir. Bu anlamda yeni Demirel İktidarı bir **SALDIRI İKTİ-**
DARI'dır.

" Hükümet programının eksenini Türkiye İşveren Sendikaları Konfede-
rasyonu'nun Demirel'e görev verilmesinin hemen ardından yayınladığı, 1930'la-
rın Faşist Almanyasına benzer bir toplum özlemini yansıtan bildirisindeki
görüşler oluşturmaktadır.

" Demirel İktidarının programı bütün yönleriyle egemen sınıfların
programıdır. Ve ağırlık noktasını da anti-demokratik yasalar ve aynı yöndeki
uygulama önerileri oluşturmaktadır. Bu kimliğiyle siyasal iktidar egemen-sömü-
rücü sınıfların özlemlerini yansıtan, geniş tabanlı hükümet ya da bir ara re-
jimin işlevini yüklenmiş bulunmaktadır.

" Emperyalizm ve egemen-sömürücü sınıflar işçi ve emekçileri sınır-
sız biçimde sömürebilecekleri dikensiz bir gül bahçesi istemektedirler. Siya-
sal İktidarın yaklaşımı ve uygulamaları öntümüzdeki günlerde emekçi kitlelere
siyasal görüşlerinin ötesinde, üretimdeki yerleri nedeniyle, işçi ve emekçi
oldukları için, daha çok çalışmalarını daha az kazanmaları için işyerlerinde
kullanacak saldırılarda bulunulacağını göstermektedir.

" Anti-demokratik baskı yasaları ile işçi ve emekçilerin örgütlen-
meleri dağıtılarak bu saldırı ve baskıların sürekli kılınmak isteneceği an-
laşılmaktadır.

" Üretimin tüm alanlarını denetleyen işçi ve emekçiler, yeni saldırı
ve baskılara karşı, en küçük üretim birimleri işyerlerinden başlayarak, geçmiş
dencylerin ışığında örgütlenmelerini pekiştirerek dayanışma ve birliklerini
geliştirerek mücadelelerini sürdürebileceklerdir. İşçi ve emekçiler karşılığı ö-
denmeyen çalıştırmaya karşı çıkacaklardır. Örgütlenmelerinin dağıtılması gi-
rişimlerine, suskunluğa itilme çabalarına, üretim alanlarından, yasal haklarını
kullanarak cevap vereceklerdir."

DİSK Genel Başkan Vekili Tuncer KOCAMANNOĞLU'nun sunduğu Basın Açık-
laması aynı şekilde şöyledir:

İçinde yaşadığımız ekonomik, toplumsal ve siyasal koşullar işçi ve emekçiler açısından hor geçen gün ağırlaşmaktadır. Hayat pahalılığı dayanılmaz boyutlara ulaşmış, işsiz sayısı 4 milyona yaklaşmıştır. Temel ihtiyaç maddelerinin fiyatları ve konut kiralari artarken, gerçek ücret ve maaşlar düşmektedir. Yollar ve kuyruklar sürmektedir.

İşten toplu çıkartmalar, lokavtlar, grev ertelemeleri, grev engellemeleri birbirini izlemektedir.

Sıkıyönetim koşullarında demokratik hak ve özgürlükler daha da kısıtlanmak istenmektedir. Sıkıyönetim ilanı gerekçesi ile ilgisi olmayan, mesleki toplantılar dahil her faaliyet izne bağlanmıştır. Sendikalar, meslek örgütleri, demokratik kitle örgütleri basılmakta, çalışmalarını çeşitli biçimlerde engellenmekte, yöneticileri tutuklanmakta, örgütler kapatılmaktadır.

Emperyalizm ve uzantısı egemen, sömürücü sınıflarca beslenen ve yönlendirilen faşist odakların, gerici güçlerin giriştiği saldırı, cinayet ve tertipler artmaktadır. Her gün bilim adamları, hukukçular, öğretmenler, öğrenciler, köylüler, teknik elemanlar, memurlar, işçiler öldürülmektedir. Faşist örgütlenmenin üzerine gidilmemekte, zaman zaman ortaya çıkan toplantıların açıklanması engellenmektedir. Bulunan bazı faşist caniler faşist örgütlenmenin kamu görevlileri arasındaki yandaşları aracılığı ile kaçırılmaktadır.

Ancak, bütün bu baskı, faşist saldırı, toplu kırım ve sindirme girişimlerine rağmen, işçi ve emekçi kitlelerin, öğrencilerin, aydınların direnci kırılmamış demokratik güç ve örgütlerin mücadelesi durdurulamamıştır.

Üniversite öğrencilerini bombalı saldırılarla topluca katletmek isteyen faşistler ve onları yönlendiren egemen, sömürücü sınıflar 20 Mart 1978'de "Faşizme İhtar Eyleminde" işçi sınıfı ve emekçileri demokratik öğrenci hareketi ile omuzomuz kavgılarında bulmuşlardır.

Gelir farklılıkları yaratarak emekçileri bölceklerini, yan ödeme uygulamaları ile teknik elemanları oyalayacaklarını umanlar 19 Eylül 1979'da mühendis ve mimarların "bir günlük iş bırakma eyleminde" işçilerin, memurların, öğretmenlerin teknik elemanların yanında yer aldığını görmüşlerdir.

Emekçilerin toplu sözleşmeli-grevli sendikalaşma hakkını gözardı edip, bazı TOB-DER olmak üzere demokratik kitle örgütlerini düzen içinde eritmeye, çabıdır. Bu emekçi uğraşanlar eğitim emekçilerinin büyük kitlesinin kararlı tavrı karşısında gerilemişlerdir. TOB-DER'le karşı yasa-dışı uygulama ve baskıları yoğunlaştırdıklarında, 29 Eylül 1979 Bursa Mitinginde öğretmenleri bir kez daha kitle halinde katletmek istediklerinde, genç işçi ve emekçilerin cömert desteğinde öğretmenlerin "Bir Günlük Yas Eylemine" tanık olmuşlardır.

Kısacası, egemen-sömürücü sınıflar tüm baskı ve saldırılarına karşın işçi sınıfımız ve emekçi kitlelerin bilinçlenme ve örgütlenme süreçlerini engellememişlerdir.

Bu koşullarda, emekçilerin de desteğini alarak işbağına gelen Ecevit iktidarı sorunları emperyalist-kapitalist sistemi içinde kalarak çözmeye çalışmış ve tekelci burjuvazinin istekleri ile çakışan IMF dayatmalarına teslim olmuştur.

Ecevit iktidarı, tüm çalışanlara grevli-toplu sözleşmeli sendikalaşma hakkının tanınması istemini gözardı ederek, emekçileri katsayı ve yanödeme oyunları ile eyalamaya girişmiştir.

Ecevit iktidarı "sağa da sola da karşıyız." yaklaşımını içinde kimlikleri artık açıkça belirleyen faşist örgüt ve odakların üzerine gitmemiş, faşizme karşı mücadeleyi birkaç faşistin yakalanmasına ve faşist hareketin düzen sınırları için çökmesi çabalarına indirgemıştır.

Ecevit iktidarı Sıkıyönetimin ilan gerekçeleri dışında uygulamaları karşısında sürrekli susmuş, "güleryüzlü sıkıyönetim" sözleri ardında sendikaların, meslek örgütlerinin, demokratik kitle örgütlerinin aranması, kapatılması, yöneticilerinin tutuklanması konularında en azından duyarsız kalmış, çoğu kez bu tür uygulamaları demokratik-güçler karşısında tehdit unsuru olarak kullanmış, bu uygulamalara ön ayak olmuş ve özendirmiştir.

Ecevit İktidarı döneminde TOB-DER merkez yöneticileri tutuklanmış, TÜS-DER gibi meslek örgütleri, gençlik örgütleri, demokratik kitle örgütleri kapatılmıştır.

Ecevit İktidarı kazanılan ekonomik çıkarlar ve demokratik hak ve özgürlüklerin genişletilmesi yerine, bu hakları daha da sınırlandıran, askıya alan ve bugün gündeme gelen baskı yasası tasarılarını hazırlamıştır.

1 Mayıs 1979'un İstanbul'da 1 Mayıs Alanında kutlanması engelleneninin başını çekmiş, 1 Mayıs'ın anlamını çarpıtmaya çalışmış, DİSK yöneticilerinin ve aralarında siyasal parti ve demokratik kitle örgütü yöneticilerinin bulunduğu çok sayıda kişinin tutuklanmasına önayak olmuştur. Doğu ve Güneydoğu'daki emekçi halk üzerinde sürdürülen ırkçı-sovren baskıların ve zulmün yoğunlaştırılmasına göz-yunmuştur.

İktidarda bulunduğu süreçte emperyalist-kapitalist sisteminin dayatmalarına teslim olmuş, tekelci sermayenin çıkarlarını kollamış, faşizme karşı mücadelede tutarsız davranmış olan Ecevit hükümeti emekçi kitlelerin sınırlı desteğini de yitirerek, 14 Ekim Ara Seçimlerinin ardından çekilmek zorunda kalmıştır.

Bu ortamda, emperyalizm ve egemen-sömürücü sınıfların, işçi ve emekçileri yoksulluğa, işsizliğe, ezilmeye mahkum eden, insanca yaşamalarını engelleyen kapitalist sömürlerini sürdürebilmek için dayattıkları baskıcı-gerici programı uygulamak üzere Demirel hükümet kurmayı üstlenmiştir. Bu anlamda yeni Demirel İktidarı, bir SALDIRI İKTİDARI'dır. İktidarın bu saldırgan niteliği Demirel'in güvenoyu öncesi demeçlerinden, programdan ve uygulamalardan açıkça anlaşılmaktadır.

Siyasal İktidar emperyalist-kapitalist sisteme bağımlılıktan ve ekonominin çarpık kapitalist yapısından kaynaklanan bunalımın yükünü işçi ve emekçi kitlelere yüklemek için saldıracaktır. Siyasal iktidar emperyalizmin ve burjuvazinin kendi karlarını en yüksek düzeye çıkarmalarını sağlamak için, dışa bağımlılığı pekiştirmek için saldıracaktır.

Siyasal iktidar, giderek ağırlaştıracağı çalışma ve yaşam koşullarını karşısında işçi sınıfımız ve emekçi kitlelerin toplumsal muhalefetini bastırmak, direnişini kırmak için saldıracaktır. Siyasal iktidar kazanılmış demokratik hak ve özgürlükleri yoketmek, demokratik güçlerin mücadelesini ezmek, demokratik örgütlülüğü dağıtmak için saldıracaktır. Siyasal İktidar işçi ve emekçilerin sosyalist bilince kavuşmasını önlemek, işçi sınıfımız öncülüğünde emekçi halkımızın sömürsüz ve baskısız bir toplum yolundaki siyasi mücadelesini yoketmek için saldıracaktır. Siyasal iktidar baskı ve gericiliği sürekli kılmak, suskunluğu yaygınlaştırmak amacı ile devlet kadrolarına faşistleri yerleştirmek için saldıracaktır.

Hükümet programının eksenini, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nun Demirel'e görev verilmesinin hemen ardından yayınladığı, 1930'ların Faşist Almanya'sına benzer bir toplum özlemini yansıtan açıklamasındaki görüşler oluşturmaktadır.

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nun bildiğinde sıkı-yönetimin müdahale ve yönlendirme olmaksızın sürdürülmesi, örneklerin ve sendikaların birer tabaka örgütü haline sokulması, memurlara sendika hakkının verilmemesi, toplu sözleşme sisteminin grup sözleşmeleri ile sınırlandırılması, ücretlerin dondurulması, kıdem tazminatlarının bir tavanla sınırlandırılması, toplantı ve gösteri yürüyüşlerinin engellenmesi, DGM'lerin yasallaşması, çalışma hayatı ile ilgili yasaların bütünüyle kendilerinden yana olmasını sağlayacak biçimde değiştirilmesi, devlet kadrolarından ilerici ve demokrat unsurların ayıklanması istenmiştir. Tüm bu istekler Hükümet Programına aynen yansımıştır.

Program, ekonomik yaşamın tüm alanlarını ve işlerini, egemen sınıfların, yani tekelci burjuvazinin, büyük tüccarların, büyük toprak sahiplerinin çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda düzenlemeyi ve yürütmeyi amaçlamaktadır.

Program, ekonomik-toplumsal sorunların nedeni olan dışa bağımlı ve çarpık kapitalizmi, hem iç hem de dışa dönük yönleri ile bir sistem olarak açıkça savunmaktadır. Bu doğrultuda programın çeşitli bölümlerinde: "vatandaşın teşebbüs hakkına son veren ve çalışma alanını daraltan işlerden devletin çekileceği", bir kaç istisna dışında fiyat denetiminin kaldırılarak piyasa mekanizmasının serbestçe işlemesine müsaade edileceği, "yabancı sermaye akışını yavaşlatan ya da durduran bürokratik engellerin kaldırılacağı", uluslararası mali kuruluşlar ve AEM ile ilişkilerimizin geliştirileceği, dış politikada taahhütlere sadık kalınacağı, 4. DİSK'inin geliştirileceği belirtilmiştir.

Program, son üç yıldır yaşanan enflasyon ile "köylü, memur, emekli, dul, yetim, emekli işçi, esnaf ve küçük zanaatkar, devletin bağladığı işsizler ve gaziler, maluller"in zor duruma düştüklerini kabul eder görünmekte ancak herhangi bir çözüm yolu göstermemektedir. Öte yandan, Programda, işveren çevrelerinin iddialarına uygun olarak, işçi ücretleri, fiyat artışlarının nedeni olarak gösterilmek istendiğinden işçiler enflasyondan zarar görenler arasında sayılmaktadır. Oysa, işçilerde, grevli-toplu sözleşmeli sendikalar hakkından yoksun memurlar

kadar olmasa da enflasyondan büyük zararlar görmüşler ve gerçek ücretleri son iki yılda düşmüştür. Programda fiyat artılarından işçi ücretlerinin sorumlu tutulması, işçilere ve sendikalara karşı baskıcı ve yasaklayıcı bir tutum izleneceğinin açık bir kanıtıdır. Aynı tutumun ipuçları programın başka yerlerinde de görülmektedir. Programda "emeğin sermayeye, sermayenin emeğe tahakkümü yerine, hakkaniyet içinde uzlaşması sağlanacaktır.", "çalışanların el emeğinin ve alın terinin korunması Devletin teminatı altındadır." denilerek, açıkça işçilerin ve emekçilerin çıkarları ve hakları için kendi sendikaları ve örgütleri aracılığı ile mücadele etmelerinin engelleneceği belirtilmektedir.

Hükümet Programında enflasyonu durdurmak için "ekonomik hayatı felce uğratanacak, büyümeyi durdurmaya, Devletin bütçesini ve diğer giderlerini sağlamak kaynaklardan finanse edecek, doğru iktisadi ve mali politikaları da içine alan bir istikrar programının ciddiye ve samimiyetle uygulanacağı" söylenmekle beraber, bu programın içeriği hakkında hiçbir somut öneri ya da önlemden söz edilmemektedir. Açıktır ki, bu konuda IMF ve diğer emperyalist kuruluşları ile varılmış ve varılacak olan anlaşmalar belirleyici olacaktır.

Programda enflasyon konusuyla da ilgili en somut ekonomik öneri, asgari ücretin vergi dışı bırakılacağı hususudur. Anımsanacağı üzere, bu öneri görünüşte düzenin bütün siyasal partileri tarafından benimsenmiş olmasına rağmen yasallaşması gene aynı partilerin savsaklaması ve engellenmesi ile önlenmiştir. Bu nedenle düzen partilerinin kurduğu her hükümette olduğu gibi, bu konunun Demirel hükümetinin de programında aldatıcı bir unsur olarak yer alması doğaldır. Ancak, asgari ücretin vergi/dışı bırakılması ile hazineye yaklaşık 80 milyar liralık bir gelir kaybına neden olacağı bilinmesine rağmen bütçe tasarısında bunu karşılayan bir ödenek bulunmaması hükümetin gerçek niyetinin oyalama olduğunu kısa zamanda ortaya çıkarmıştır.

Hükümet Programının en açık ve somut önerileri işçi ve diğer emekçi sınıflarının yükselen sosyalist bilinçlenme ve örgütlenme süreçlerini engellemek için demokratik hak ve özgürlüklere getirilmek istenen kısıtlamalarla ilgili bölümünde bulunmaktadır. Gerçekten, Programda bu konu ile ilgili olarak alınacak fiili önlemler ve özellikle çıkarılacak baskı yasaları teker teker sayılmışlardır.

Hükümet Programına göre: Fevkalade Haller Kanunu, Güvenlik Mahkemeleri Kanunu, Ceza ve Usul kanunlarında, özellikle toplu suçlarla ilgili değişiklikler, Sendika ve Dernekler kanunlarında, bu kuruluşların faaliyet alanlarını daraltıcı değişiklikler, İl İdaresi Kanununda valilerin yetkilerini arttırıcı biçimde değişiklikler, Emniyet Teşkilatı konusunda, polisler üzerindeki disiplini arttırıcı değişiklikler, Polis Vazife ve Selahiyet Kanununda değişiklikler yapılacaktır.

Ayrıca, varolan anti-demokratik yasaların; yasaklamaların daha şiddetli bir biçimde uygulanacakları da programın çeşitli yerlerinde belirtilmiştir. Bütün bu fiili ve yasal baskı önlemlerinin nasıl bir anlayışla ve toplumun hangi kesimlerine karşı uygulanacağını program açıkça belirtmektedir. Baskı önlemlerinin hedefi işçi Sınıfı ve emekçilerdir.

Emperyalizm ve burjuvazinin isteği üzerine kurulan Demirel İktidarı sermayenin varlık nedenine uygun biçimde işçi sınıfımız ve emekçileri sömürmek ve bu sömürüyü sürdürebilmek için işçi ve emekçileri politik ve ideolojik baskı altında tutmayı hedeflemektedir. Demirel iktidarının bu amacına bulduğu örtü ve gerekçe de "şiddet olaylarının " önlenmesi, "can ve mal güvenliğinin "sağlanması, "bölücülük karşı milli bütünlüğün " korunmasıdır.

Bu gerekçe ile demokratik mücadeleyi durdurmayı, örgütlülüğü dağıtmayı, ırkçı, şoven uygulamaları yaygınlaştırmayı amaçlayan anti-demokratik baskı yasalarına boyun eğmeleri işçilerden ve emekçi kitlelerden istenemez.

Çünkü faşist şiddetin boy hedefi haline gelenler faşist saldırı ve baskılarla can ve mal güvenliklerini yitirenler milli bütünlük adına daha çok ezilen ve sömürülenler demokratik örgütler ve onların işçi, emekçi üyeleridir.

Çıkarılmak istenen baskı yasaları ile "anarşi" diye tanımlanan faşist saldırı ve terörün tek bağıntısı, bu faşist saldırılar karşısında işçi ve emekçilerin, demokratik güçlerin savunma imkanlarının yok edilmesi olacaktır.

Özetle, Demirel iktidarının programı, bütün yönleriyle burjuvazinin programıdır ve aşırılık noktasını da anti-demokratik yasalar ve aynı yöndeki uygulamalar önerileri oluşturmaktadır. Bu kimliği ile siyasal iktidar egemen-sömürücü sınıfların özlemine yansıtan geniş tabanlı hükümet ya da bir ara rejimin işlevini yüklenmiş bulunmaktadır. Egemen-sömürücü sınıfların sözcülerinin tavırları, güven oylaması sırasında hükümetin Millet Meclisinde sağladığı yaygın destek, CHP'nin

"devletin sürekliliği" açısından izleyeceğini söylediği ilımlı muhalefet politikası ve ilk baskı, kıyım uygulamaları karşısındaki suskunluğu bu durumun açık kanıtlarıdır.

Demirel iktidarının bu işlevinin ve saldırgan niteliğinin belirtileri, aşağıda birkaç örneğini sıraladığımız ilk 24 günkü uygulamalarında açıkça ortaya çıkmıştır.

Çalışma Bakanlığına getirilen Cahit Erdemir daha bakanlık yetkilileriyle gereken görüşmeleri bile yapmadan, işyerlerindeki yetkili sendikaların belirlenmesinde uygulanan ve tek kesin çözüm yolu "referandum" için olumlu bir adım olan "durum saptaması" genelgesini yürürlükten kaldırmıştır.

Milli Eğitim Bakanlığında atama işlemleri ve soruşturma sonuçları geriye doğru iptal edilerek 20 bin öğretmen belirsizliğe, açlığa mahkûm edilmiştir.

Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığında gündelik işlerin yapılmasını bile engelleyecek düzeyde toplu kıyımlar ve sürgünler yapılmıştır.

YSE - İş Sendikasının yasalara uygun olarak bağıtladığı toplu iş sözleşmesi Köy İşleri ve Kooperatifler Bakanınca tek taraflı feshedilmiş, yargı organı kararları hiçe sayılarak işyerlerinde üyesi kalmamış faşistlerin denetiminde bir sendika ile toplu iş sözleşmesi imzalanmıştır.

Seçimle göreve gelmiş İller Bankası Müdürler Kurulu üyesi yasal hiçbir dayanak olmadan görevden alınmıştır.

Ankara Belediyesi'nin okullar aracılığıyla gerçekleştirdiği parasız yardımcı eğitim kitapları dağıtımını durdurulmuştur.

Madenlerin Kamu İşletmelerine devrine ilişkin kararnamenin uygulanması durdurulmuştur.

Yeni atanan Vali Kayseri'de faşist kitle katliamı girişiminde, insanlık düşmanı faşistleri "vatanseverler" diye nitelendirerek desteklemiş, olayların yaygınlaşmasına neden olmuştur.

Emperyalizm ve egemen-sömürücü sınıflar işçi ve emekçileri sınırsız biçimde sömürebilecekleri dikensiz bir gül bahçesi istemektedirler. Bunu sağlamak için bugüne kadar faşist odaklar ve gerici güçler aracılığıyla gerçekleştirdikleri cinayetlere, toplu kıyımlara, tertiplere, tüm fiziksel ve ideolojik saldırılara şimdi siyasal iktidarın baskı ve saldırıları da eklenmiştir.

Siyasal İktidarın yaklaşımı ve uygulamaları önümüzdeki günlerde emekçi kitlelere, siyasal görüşlerinin ötesinde, üretimdeki yerleri nedeniyle, işçi ve emekçi oldukları için, daha çok çalışmalarını daha az kazanmaları için saldırılacağına göstermektedir. Bu saldırı ve baskılar işyerlerinde ortaya çıkmıştır. İşten çıkartma, kıyım, sürgün, faşist şiddet biçiminde öncelikle işyerlerinde somutlaşacaktır. Anti-demokratik baskı yasaları ile işçi ve emekçilerin örgütlenmeleri dağıtılarak bu saldırı ve baskılar sürekli kılınmak istenecektir.

Kapitalist sömürünün ortak hedefi olan işçiler, memurlar, sağlık personeli, teknik elemanlar, öğretmenler yakın geçmişte açlığı, yoksulluğu, işsizliği, kıyımları, sürgünleri, faşist saldırılarına paylaştıkları, ekonomik-demokratik örgütlülüklerini koruyarak direnişlerini kararlılıkla sürdürerek bu baskılara karşın koymuşlardır.

Üretimin tüm alanlarını denetleyen işçi ve emekçiler yeni saldırıları ve baskılara karşı, en küçük üretim birimleri işyerlerinden başlayarak, geçmiş deneylerinin ışığında örgütlenmelerini pekiştirerek, dayanışma ve birliklerini pekiştirerek mücadelelerini sürdüreceklerdir. İşçi ve emekçiler karşılığı ödenmeyen çalıştırmaya karşı çıkacaklardır. Örgütlenmelerinin dağıtılması girişimlerine, suskunluğa itilme çabalarına üretim alanlarından, fabrikalardan, tarlalardan, barajlardan, rafinerilerden, hastahanelerden, okullardan yasal haklarını kullanarak cevap vereceklerdir.

Biz sendika ve meslek örgütleri Genel Başkanları olarak, İşçi ve emekçi kitlelerden oluşan üyelerimize ve örgütlerimize yönelen saldırı uygulamaları ve girişimleri konusunda kamuoyunu bilgilendirme ve ilgilileri uyarma görevimizi yerine getiriyoruz.

Bu saldırı ve baskılar karşısında tek güvenenin işçi ve emekçilerin işyerlerinden başlayarak oluşturacakları güç ve eylem birliği olduğunun bilinci ile üyelerimizi bu yönde yasal haklarını kullanacakları uzun, soluklu ve kararlı bir mücadeleye hazırlanmaya çağırıyoruz.

DİSK Genel Başkanı
Abdullah BAŞTÜRK

TMMOB Genel Başkanı
Teoman ÖZTÜRK

TÖB-DER HMK Üyesi
Tekin ÜSTÜN

TÜM-DER Genel Başkanı
Nizamettin FARIŞ

TÜTEB Genel Başkanı
Aykut GÖKER

TÜS-DER Genel Başkanı
Hasan Fehmi MAVİ

**DISK ve
5 meslek
örgütü
hükümeti
"bir saldırı
iktidarı,,
olarak
niteledi**

ANKARA (Cumhuriyet Bürosu) - DISK Genel Başkanı Abdullah Baştürk, TMMOB Genel Başkanı Tecman Öztürk, TÖB-DER MYK üyesi Tekin Üstün, TÜM-DER Genel Başkanı Nizamettin Barış, İÜTED Genel Başkanı Aykut Göker ve TUS-DER Genel Başkanı Hasan Fehmi Mavi Demirel hükümetinin programı ve ilk uygulamaları ile ilgili olarak dün yaptıkları ortak açıklamada, "Demirel iktidarı bir saldırı iktidarında demişlerdir

DISK Genel Başkan Vekili Tuncer Kocamanoğlu tarafından yapılan ortak açıklamada, "Bugünkü siyasal iktidarın egemen sömürücü sınıfların özlemlerini yansıtan geniş tabanlı hükümet ve de bir ara rejim işlevini

(Arkası Sa. 11, Sü 3 de)

CUMHURİYET
7. 12. 1979

Demirel iktidarının amacına ulaşmak için (şiddet olaylarının önlenmesi can ve mal güvenliğinin sağlanması bölücülüğe karşı milli birliğin sağlanması) ni gerekçe göstererek emekçileri psikolojik ve ideolojik baskı altına almak istediği belirtilmekte ve özetle şöyle denilmektedir:

Demirel iktidarının amacına ulaşmak için (şiddet olaylarının önlenmesi can ve mal güvenliğinin sağlanması bölücülüğe karşı milli birliğin sağlanması) ni gerekçe göstererek emekçileri psikolojik ve ideolojik baskı altına almak istediği belirtilmekte ve özetle şöyle denilmektedir:

"İçinde yaşadığımız ekonomik - toplumsal ve siyasal koşullar işçi ve emekçiler açısından her geçen gün ağırlaşmaktadır. Bu koşullarda işbaşına gelen Ecevit iktidarı, yönetimi süresince emperyalist kapitalist sistemin dayatmalarına teslim olmuş, tekelci sermayenin çıkarlarını kollamış, faşizme karşı mücadelede tutarsız davranmış ve emekçi kitlelerin sınırlı desteğini de yitirerek, 14 ekim ara seçimlerinden sonra çekilmek zorunda kalmıştır

Ortaya çıkan iktidar boşluğunda emperyalizm ve egemen sömürücü sınıfların işçi ve emekçileri yoksulluğa, işsizliğe, ezilmeye mahkûm eden, insanca yaşamalarını engelleyen, kapitalist sömürlerini sürdürebilmek için dayattıkları baskıcı - gerici programı uygulamak üzere Demirel hükümet kurmayı üstlenmiştir. Bu anlamda yeni "Demirel iktidarı bir saldırı iktidarı"dır,

Hükümet programının eksenini Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonunun Demirel'e görev verilmesinin hemen ardından yayınladığı, 1930'ların faşist Almanya'sına benzer bir toplum özlemini yansıtan bildirisindeki görüşler oluşturmaktadır.